

GORI SRCA

VJERSKI TJEĐNIK

GOD. III.

ZAGREB, 11. SRPNJA 1948.

BROJ 26

VELIKI SVEĆENIK

Neko je mjesto zapalo u silne dugove. I nema toga, tko bi se mogao izbaviti svojim imetkom i svojom mudrostu. Sva su mudrovatja i svi pokušali uzaludni. Svi su prijeti potpuna propast i ostre kazni, za kojih se ne vidi nikuda izlaza. Ni svi zajedno niti itko sam i svojom snagom se ne može spasiti od propasti. Ali jednog se dana pojavljuje odnukle velikodušni i premilostni dobrotovor. On preuzima sve dugove, čvrstuje najdragocjeniji dio svoga imetka i isplaćuje sve. A za to ništa ne traži, nego odanost i ljubav. Imade li koga u tom mjestu, tko mu toga ne bi priznalo i dao!

Takav preveliki i velikodušni dobrotovor ne jednoga mjesto nego celjelog čovječanstva jest Isus Krist. Po grijehu je naime trostrukti teret pa na leđa članovima Judskega roda. Um mu se zamračio, volja da dobro oslabila, a nastupio prezir i trajno neprijateljstvo prema neizmernom Bogu. Uvreda je i jas između Božje i čovjekove neizmjeran.

Isus Krist je došao, da sve to izravnava svojom trostrukom službom: učiteljskom, pastirskom i svećeničkom. Svojom učiteljskom službom izbavlja razum od zabluda i pruža mu istinu. Pastirska služba daje volju i vodi je putem kreplosti. Svećeničkom službom pojedinočko čovječanstvo od grijeha, otkupljuje dug, briše prezir i neprijateljstvo između Boga i čovjeka.

Učiteljsku i pastirska je službu Bog mogao povjeriti i andelima. To i često biva u životu pojedinaca i naroda. Ali svećeničku službu nije mogao preuzeći na svoja leđa nijedan andeo. Nijedan nije za to sposoban ni po svoje vlastitoj moći niti mu je Bog tu službu povjerio. Svećeničku je službu, mogao preuzeti i oni u vrsti samo Sin Božji i uz Njega onaj, komu je On povjeri, da je u zajednici s Njime nastavlja vršiti. A to za to, jer je neizmerni dug i uvredu Bogu mogao platiti i brišuti samo neizmerni posrednik. A to je Isus Krist, jer je Bog i čovjek.

Isus Krist je svojom učiteljskom i pastirskom službom pokazao put povratka k Bogu. Svojom je pak svećeničkom službom otvorio vrata neba, koja su bila zatvorena još od prve grijeha u raju zemaljskom.

Za njega kaže Sv. Pismo: »Eva Jaganjac Božji, evo onaj, —* koji oduzima grijehu svijetek (Iv. 1, 29). Jesti Isus je Krist na sebe preuzeo grijehu svijeta. Tako je pastao na neki način jedini grijehački na svijetu. A kao takav je preuzeo na sebe i pokoru, koju je trebalo dati i izvršiti, za grijehu.

Grijehački vrši svoju volju. A praviti se pokornik svoje volje odriče. Zato je i naš Spasitelj otkupljujući nas svojom mukom rekao: »Oče! ako budeš, odnesi češu ovu od mene; ali ne moja volja nego Tvoja neka bu-

de (Luka 22, 39.). Kao pokornik za našu grijehu Isus se odrekao svoga i čestit, koju je mogao imati, veselja nad uspjehom svoga naučavanja, koji je mogao vidjeti za svoga zemaljskoga života; duga i žrtva za zemaljskoga života, kom' se svatko voli veseli. On je kao pokornik i naš Otkupitelj na sebe primio: prezir, klekete, sramotu, boli, trpljenje i kočenje našilju sunta na krizu, dok u našoj žljepšim muževnim godinama. To je Njegov put, kojim je Isao, da nas spasi. To je žrtva i pokora da za nas zadovolji Ocu nebeskom. On sam veči svećenik Sebe samoga je primio kao neizmernu žrtvu svome nebeskom Ocu. Sv. Ivan veli: »Po tom sam upoznali ljubav Božiju, da je svoj život za nas dao (I. Ivan 3, 16).

Ova pak žrtva, koju je veliki Svećenik Isus Krist prinesao, ne smije se nikada zaboraviti. Zato je Isus uveće prije svoje gorke muke, prije otkupne Žrtve na krizu, odredio također na tajanstven način nekrivo ponavljanje te iste Žrtve i ustanovio sv. Misu. A apostole je i njihove

naslijednike u tu svrhu učinio dionima svoga vječnoga svećenštva i dao im vlast i način da ponavljaju pod prilikama kruha i vina Žrtvu Kristovu na krizu, dok On ne dode t. j. do konca svijeta. To znači one prevaže riječi velikoga apostola našeg sv. Pavla: »Jer ja primih od Gospodina, Šta vam predahod, da Gospodin Isus onu moju, u koju bljuše izdan, ure krah i zahvalivši prelomi i reče: »Ovo je tijelo moje, koje se za vas lomi. Ovo činite na moju uspomenu. Tako i kalež, pošto je večeras govoredi: »Ovoj je kalež Novi život u mojoj krv. Ovo činite, kad god budete plili, na moju uspomenu. Jer kad god budete plili ovoj kruh i plili kalež, smrt Gospodnju navještajte, dok ne dodec (I Kor. 11, 23–27.).

Tako je eto Veliki Svećenik Isus Krist ustanovio sv. Misu kao nekrivo ponavljanje otkupne Žrtve na Krizu, ponavljanje Velikoga Petka na brdu Kalvarija. A dionicima svoga vječnoga svećenštva učinio je apostole i njihove naslijednike biskupstvo i svećenstvo.

SLAVNI GOVORNIK O DUSI

Bossuet, slavni govornik na litig način u usporedbi, koja je vrlo jasna, govori o odnosu naše duše prema Bogu. U jednom svom govoru, koji je držao prigodom smrti jedne ugledne žene, on veli ovo:

»Kršćani, potrebno je razmisljati o tome, da u odnosu i veze, koje imamo s obzirom na tijelo a promjenljivo i smrtnom prirodom, mi imademo s drugim streljenoj odnos i tajnu vezu s Bogom, jer On u nas postavio nešta, što može ispočitati istinu. Njegova bića, što može postati Njegovo savršenstvo i što se može dreviti Njegovoj punoci.

To se netko može podložiti Njegovoj vlastnosti, prepustiti se Njegovoj visokoj i neshvatljivoj mudrosti, povjeriti se Njegovoj dobroti, bojati se Njegovog pravde i nadati se vježnosti.

Zato, kralj, ako čovjek ima u sebi ovu uživljenu osjećanje, to se on ne čini nikad prevari. Kao što je potrebno, da svaka stvar bude ujedinjena sa svojim počeljem, te zato sv. Pismo, u knjizi Propovjedniku i s razlogom kaže: »Neka se tijelo vrati zemlji od koje je i postal – to je prema (atom rasudišvanju) ono nešto, što je u nama božansko, što nosi oznake božanske iskre, ono što je sposobno da se ujedini s Bogom, treba da i to bude pozvano k svome izvoru. Prema tome ono što se mora vratiti Bogu, koji je prva i bitna veličina, nije li to veliko i uživljeno?«

NEODOLJIVI ZOV

»Duh je Gospodnji na meni, zato me ponaza, da navješćujem Evandjele i moralisma. Posla me, da propovijedam milosrđu godinu Gospodnjem. Tim riječima proroka Izaje zapođeo je Krist-Bogovječnik javni da svoje pripreme za Otkupljenje. Pošao je, da propovijedi. Ali jer je vrijeme Njegovog zemaljskog djelovanja bilo kratko, zato je potražio učenike, koji će Njegovu riječ prenijeti kroz sve krajeve, kroz svu vremena. Na obali Genezaretskog jezera nascuo je ribare Simona i Andriju, gdje bacaju mreže u dubinu.

— Podi se mnomo i učnih čuši vlasbarine Ijudi! — Prvi zov Božanskog Učitelja prostrujo je nad smirenom površinom jezera i, ustavio se na ribarskoj ladići. Srca galilejskih ribara nijesu bila kadra da mu se odpru. I njihovi drugovi Ivan i Jakob, koji su upravo bili zabavljeni krpanjem mreže, čuli su njegov zov. Ostavili su ladiće, mreže, jezeru i oči pošli za Njim. Matej je sjedio na carini, kad je Učitelj prolazio mimo.

— Podi za mnomo!

Bez oključivanja zamijenio je svoje crničko zvanje apostolskim. I kad je Nazaretak Tesar svoje Otkupiteljsko poslanje izvršio, sabrao je na galilejskoj goru sive one, koji su se odazvali Njegovu pozivu.

— Dano mi je sva vlast na nebu i na zemlji. Idite, dakle, i naučavajte sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga; učite ih, da drže sve, što sam vam zapovjedio. I evo ja sam s vama i sve dane do svršetka svijeta.

Otkupitelj trajno boravi u gvođu crkvi i neodoljivim svom privlači tisuće srdača. Odabire medju svima ravnodima, u svim krajevinama i stoljećima bosanski, koji će propovijediti mukome-

rije otkupljenja. Ne gleda na stalež i rasu, na dob i naobrazu, svuda dopri svuci Njegova zova.

Filozof Justin fračadi pravu mudrost: čuo je poziv Učitelja iz Nazareta, održao se i postao branitelj najveće mudrosti. Krvlji je pazečito svoje uvjerenje.

Ivan, državni činovnik u Antiockiji — kasnije nazvan Zlatousti — nije mogao da ne posluša glos:

— Napusti službu zemaljskog gospodarstva i dodi, sludi Gospodaru nebi i zemlji!

— Dodi, upravljaj mojom Crkvom! — zvao je učitelj glas poganiča Ambrožija, upravitelja grada Milana. Ambrožije je svom dušom posvetio biskupsku službu.

Ivan Dvoržak, rođen u Moravskoj, riječ je čuš u svojol duši glos: »Dodi, ali si me! Bio je siromašni pekarski naučnik, ali mu je neodoljivi zov ulio u dušu dovoljno snage, da prebrodi sve zapreke i postane svećenikom.

Ponosni Španjolski vitez Ignacije de Loyola ležao je na ranjeničkom logu, kad su mu dušu zarobili svuci božanski poziv:

— Odbaci mač i prihvati križ — oružje Kralja vječkova, kome sve živili.

Henry Lacordaire bio je odvjetnik.

— Hajde, bit će cel odvjetnik duša!

Lijecnik Ivan Emanuel Veith slijedio je primjer galilejskih ribara, jer ga je tajanstveni glas ujario, da je duša dragocjenost od tijela, i bolje je lijefiti dušu nego tjelesa.

I glasoviti engleski rentgenolog dr. G. Cantell iz Plymoutha pregleđavajući bolesne organe ljudskih tijela postušao je ujveravanje Božanskog Lječnika i posao u svećenstvu da liči dušu.

Tesar iz Nazareta mistično sjedinjen sa svojom Crkvom vječno živi među nama pa uz nebrojeno mnoštvo onih, koji vrlo rano opoznao Njegov zov i uslijede Ge bez dugoga kobejanja, s manje duševnih borba, također privlači k sebi mnoge i mnoga radnike, manuelne i duševne, koji illu svom razbraće svoje pravo životno poslanje ili ih socijalne, ekonomski i druge okolnosti sprječile, te nisu redovitim putem i bez teških bojeva pohrili na rad u vinogradu Gospodnjem. I u našem hrvatskom narodu našao je Krist mladića koji su dragovalj, ali ne bez borbe i pregaranja, napustili svoje radnike, seljake, činovnički ili drugi koje svjetovno zvanje i stupili u službu oltara. Nije to tako davno, što je mladi postolarški radnik prikazao svoju prvu svetu misu za span dušu svojih radničkih drugova. Prošle je godine prikazao svoju mladost Kristu jedan bravar, a ove godine s desetak drugih mladića pristupio je u kolo Učiteljevih odarabnika i jedan mladi krojčić. Mnogo je poteskoća morao podjetiti, velike je zadržke morao odstraniti. Ni glos, koji mu je postojano šaptao: »Odrođi sama te, da krojčić dostaš bilješu odjeću milosti posvetne, bodrio ga je u njegovim nastojanjima i pobedosno ga doveo do cilja. Na Petrovo 29. lipnja ove godine primio je sakrament svete tede i veselo zakrođio trnovitom ali časnom stazom svećenštva.

I tako prolaze godine, stoljeća, vremena, ljudi se mijenjaju i sve se mijenja, ali zov Učitelja iz Nazareta ne zamira. »Dodi, aliđi me! svaki u sklopu mnogih mladića svakog novog nastajanja i pribavlja Crkvu, čovječanstvo nove i nove kadrade poljeti radnika, da pronoše svijetoski blagu, veselu Vljet, da pokreneju ljudima žrtvu

